

conducerii de partid, a duplicității, a sărăciei, aluzii la prezența peste tot a informatorilor și securiștilor, la privațiuni de tot felul: căldură, lumină, cenzură, etc.

Temutul critic Valentin Silvestru a venit să vadă spectacolul – a cărui durată era de o oră și 20 de minute – și a scris o cronică în care lauda deopotrivă talentul actorului și profunzimea poeziei soresciene.

Nu același lucru s-a întâmplat însă cu șefa de la Propagandă care, din „informațiile” primite de la un spectator (citește „securist”) care a văzut spectacolul la sala din Băile Felix, „rezultă că este un spectacol periculos, plin de aluzii incorecte la viața noastră și la politica de partid”. Drept care, ne sfătuia „să ne bângăm mințile în cap” și să scoatem tot ce nu e sănătos în spectacol. Replicile noastre n-au întârziat să apară, firește în apărarea spectacolului, mai ales că ea nu-l văzuse (nu știu cum de i-a scăpat, căci de altfel vedea tot). Am răspuns prompt că toate, dar absolut toate poeziile, au fost publicate în volume, ca atare, nimic nu e „de la noi” în scenariul spectacolului. Așa că nu știm la ce se referea individul acela.

Era parcă și în ea o teamă și o vigilență sporită, care azi ne spun mult, dar atunci nimeni nu îndrăznește să se gândească la o schimbare atât de radicală.

După '90, nu știu din ce motive, spectacolul nu s-a reluat. Și iată că, după mulți ani, actorul Panait a dorit să rostească din nou versurile lui Marin Sorescu tinerilor de azi, poate și din curiozitate, să vadă ce impact mai au ele asupra lor.

Scenariul – semnat tot de cei doi colegi – este altul, destul de diferit de primul, regia o semnează interpretul. Muzica aleasă este a lui Tudor Gheorghe, ea sună admirabil, însoțind momentele-cheie ale recitalului; decorul e simplu, costumul, ce să mai vorbim, o cămașă țărănească și un pantalon de „orașean”, miza rămânând Poezia și Actorul.

Petre Panait spune frumos și cu tâlc poeziile pline de adevăr, de o sinceritate cuceritoare ale lui Marin Sorescu. Multe dintre ele nu mai au puterea aluzivă, dispărând și „țintele” de dinainte de '89. Rămâne însă modul seducător în care actorul știe să aparăze și să rețină atenția și simpatia publicului: el povestește inteligent, cursiv, cu umor, câteva întâmplări vesele și triste din viața satului oltenesc. Multe valabile și azi – dovadă că schimbările se produc încet. Publicul râde în hohote sau cade pe gânduri. „Genial acest Marin Sorescu!” – a exclamat un tânăr student medicinist la finalul unei reprezentații. Și noi ne-am declarat de acord cu el.

Teatrul de Stat Oradea – Duminica oamenii n-au porecle de **Marin Sorescu**. **Scenariu de Elisabeta Pop și Petre Panait. Un spectacol semnat: Petre Panait. Interpretează: Petre Panait. Premiera: 3 februarie 2008.**

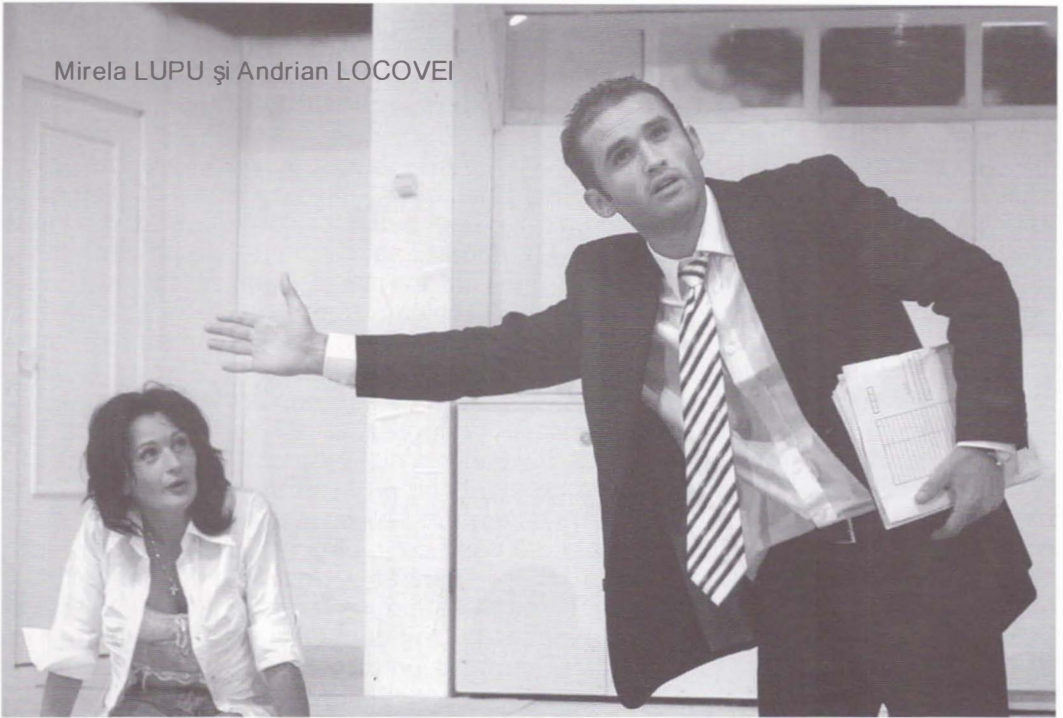
Secretul râsului în cascade

Ideea directoarei artistice a Trupeii „Iosif Vulcan” a teatrului orădean – Elvira Platon Rambu – de a căuta noi spații de joc pentru instituția aflată de mai bine de un an în reparații generale, se dovedește ingenioasă, producțiile teatrale găsindu-și astfel scenele potrivite.

Stagiunea 2008/2009 a debutat cu o comedie, gen de altfel îndelung așteptat de publicul orădean, căruia, trebuie să recunoaștem, teatrul nu i-a prea rămas dator în ultima vreme.

Conducerea teatrului i-a îngăduit actorului Sebastian Lupu să monteze, în colaborare cu Teatrul pentru Copii și Tineret ARCADIA, un scenariu propriu după celebra comedie a lui Neil Simon, **Descult în parc**, comedie în care au strălucit, pe ecran, acum mulți ani, Robert Redford și Jane Fonda.

Mirela LUPU și Andrian LOCOVEI

Ileana IURCIUC și Andrian LOCOVEI

Ei bine, Sebastian Lupu dovedește, cu acest spectacol, talent regizoral: el a alcătuit o distribuție inspirată, adică foarte bună; rolurile celor doi tineri însurăței le acoperă cu farmec și tinerețe Mirela Niță Lupu și Andrian Locovei, cuplul „bătrânilor” fiind încredințat actorilor Ileana Iurciuc și Ion Abrudan, veterani” cu numeroase personaje și de comedie la activ, lui rezervându-și cu modestie rolul episodic al instalatorului. Nu în ultimul rând a apelat la scenografa Vioara Bara, o artistă al cărei talent remarcabil nu mai intră de mult în discuție, ceea ce, să recunoaștem, a fost de bun augur, cadrul creat de ea pe scena destul de mică a Teatrului ARCADIA dovedindu-se exact ce indica autorul: un apartament minuscul, total impropriu pentru doi proaspăt însurăței, modești din punct de vedere material, siliți să accepte să locuiască la ultimul etaj, al șaselea, într-un bloc fără lift, în care, pe deasupra, mai și plouă prin luminator, iar dormitorul e cât o cămară de alimente. De fapt, o bună parte din hazul comediei tocmai de aici rezultă: din neplăcerile produse de înghesuita locuință unde nimic nu funcționează, în afară de promptitudinea cu care vecinul, un crai bătrân, chiriaș rău platnic, căruia i s-a interzis accesul pe ușa principală, trece nonșalant, la orice oră din zi și din noapte prin apartamentul tinerilor săi vecini.

Dacă adăugăm la toate acestea colaborarea cu actorul Richard Balint – talent multilateral – interpret excepțional al cântecelor americane, servite uneori ca un binevenit contrapunct, înțelegem priceperea de care a dat dovadă Sebastian Lupu în atragerea unor colaboratori valoroși.

Actorul-regizor și-a propus să facă un spectacol de comedie „pe bune”, fără sofisticării și fără alte găselnițe și inovații regizorale, doar apelând la câteva gaguri de bună calitate, încercând să-și îndrume delicat colegii și să evite elegant kitschul și prostul gust. Drept care a dedicat spectacolul regretatului actor ION MĂINEA, plecat de curând dintre noi, de la maestru învățând el și nu numai el, ce înseamnă un joc sincer și cinstit într-o comedie realistă.

Dacă în rolurile celor doi tineri căsătoriți evoluează cu o energie debordantă și cu o poftă imensă de joc, actorii Mirela Niță Lupu (*Corrie*) și Andrian Locovei (*Paul*), adorabili și convingători în scenele de amor, rezolvate totuși cu decență și cu un bun-gust remarcabil, în rolurile soacrei (*Ethel*) și, respectiv, al vecinului (*Victor Velasco*), mare amarez, cuceritor incurabil, actorii Ileana Iurciuc și Ion Abrudan atrag, fără nicio îndoială, cele mai multe aplauze, ei construindu-și atent fiecare apariție, găsind, desigur împreună cu colegul lor, acum în calitate de regizor, câteva ticuri și nu puține gaguri de un haz irezistibil, cum sunt, de pildă, scenele în care ginerele o aduce, găfâind, pe mama soacră în spate pe cele șaiszeci sau șaptezeci de trepte, ticul soacrei de a-și sufla de câte ori e emoționată șuvița rebelă de pe frunte, uimirea și stupefacția ei când se trezește, după noaptea petrecută cu Victor, într-un halat și cu papucii unui bărbat, ca să nu mai spun de scena în care Victor aduce mâncarea specială la petrecere și o descrie cu lux de amănunte, spre hazul unui public ce nu se mai poate opri din râs.

Cu acest spectacol orădenii nu vor revoluționa teatrul, evident, nici nu și-au propus așa ceva: dezideratul lor a fost acela de a-și binedispune spectatorii. Ceea ce, cu siguranță, au și reușit.

**Teatrul de Stat Oradea, Trupa „Iosif Vulcan” – Desculț în parc de Neil Simon. Scenariul și traducerea: Sebastian Lupu. Regia: Sebastian Lupu. Scenografia: Vioara Bara. Ilustrația muzicală: Richard Balint și Sebastian Lupu. Cu: Andrian Locovei (*Paul Bratter*), Mirela Niță Lupu (*Corrie Bratter*), Ileana Iurciuc (*Ethel Banks*), Ion Abrudan (*Victor Velasco*).
Data premierei: 13 septembrie 2008.**